

det bestemt, „at alle Soldater og Pensionister, lige til Officererne, skulle nyde fri Jord paa Københavns Garnisons Kirkegaard som hidtil; hvilket og tillades deres efterlevende Enker og Børn“. Krigsbestyrelsen kan selvfølgelig ikke tage Bestemmelse om, hvor de skulle begraves paa Kirkegaarden, men dersom vedkommendes Slægt eller Bekendte ville foranledige, at de begraves paa et særligt Sted paa Kirkegaarden, har den afdødes paarørende Frihed til at købe et Gravsted. Her er ikke sket andet, end hvad der sker i Almindelighed. Jeg tror ikke, der er megen Forskel at se paa den Jord, hvor disse Soldater begraves, og paa anden Kirkegaardsjord. Alle Begravelser ske i indviet Jord, og ved en militær Jordefærd foregaar der — men det ankede det ærede Medlem ogsaa over — den samme Honnør lige saa godt for en menig som for en Officer eller Underofficer. Det ærede Medlem syntes ikke om, at Begravelsen var foregaaet med militær Honnør. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at dersom jeg havde givet Ordre til, at Honnøren ikke skulde ske, havde det ærede Medlem spurgt: Hvordan i Alverden hænger det sammen? Nu skulde den afdøde Rekrut ikke en Gang behandles som en anden militær, ved Graven skulde der ikke vises ham den samme Opmærksomhed og den samme Honnør, som andre Militærpersoner modtage. Jeg kan selvfølgelig ikke falde paa at beordre Forskel gjort i saa Henseende. Saa længe vi have den Skik at begrave med militær Honnør, maa det gælde alle i Hærens Rækker.

Begravelsesdagen kom altsaa, og det ærede Medlem har nu beklaget sig over, hvad han maatte lide ved denne Jordefærd, idet han meddelte os, at han havde faaet en Bøde paa 50 Kr. for en Ligtale, han holdt ved Graven. Forholdet er jo det, at man kan ikke saadan uden videre give sig til at prædike paa Kirkegaarden. Ifølge de gældende Regler henvender man sig til Stedets Præst, og naar man er Lægmand, er det ikke saa vanskeligt at erkende det og at spørge Præsten: Er der noget i Vejen for, at jeg kan faa Lov til her paa Kirkegaarden ved Graven at holde en Tale? Det ærede Medlem forsømte det, saa vidt jeg ved, og Følgen deraf var, at han maatte bøde 50 Kr., fordi han holdt den Tale. Det er selvfølgelig beklageligt. Det plejer at være omvendt, det plejer at være saadan, at den, der prædiker, faar de 50 Kr., lidt mere eller mindre. Her indtraadte det sørgelige Uheld, at det

ærede Medlem maatte betale 50 Kr. for den Tale, han holdt, og det beklager jeg lige saa vel som det ærede Medlem, men han har nogen Skyld deri selv, idet han kunde have henvendt sig til Stedets Præst og mulig faaet den Tilladelse, som han savnede, til at optræde som Ligprædikant ved den omhandlede Lejlighed.

Det ærede Medlem har endvidere omtalt et Dødsfald, der hændte under de nu afholdte Manøvrer, idet en Soldat fik et Hjerteslag og døde. Denne Soldat hed Kirkensgaard. Ærede Medlemmer have hørt, at en Slægtning af ham, der har Sæde her i Tinget, efter hvad han vidste har erklæret, at han ikke fandt, der var foretaget noget imod denne Rekrut, der kunde lægges de ansvarhavende til Last. Det er paastaet, at Soldaterne ere kommanderede til at gaa i Vandet til Bøltestedet over Tryggevælde Aa. De Indberetninger, der have foreligget for mig, gik ud paa, at den Kaptajn, der førte det Kompagni, hvori Kirkensgaard var Soldat, prøvede paa at gaa over der, hvor Tryggevælde Aa kun danner en Bæk eller Grøft, og Vandet gik ham ikke længere end til midt paa Støvlerne. Han prøvede ogsaa, hvor dybt Vandet var, og hvordan Bunden var, og erklærer, at der ikke i den Henseende kan være sket Soldaten nogen Overlast. Paa Vejen fra Overgangsstedet og dertil, hvor de skulde indkvarteres, blev det stærkt Regnvejr, en Byge overfaldt dem, og de gik da lidt af Vejen og kom ud paa Aftenen til deres Bestemmelsessted. Den vedkommende Soldat var da lige saa kvik som de kvikkeste af de andre. Han gik ud i Køkkenet, tog Del i Madlavningen, var munter og tilfreds og gik derefter ind i Laden og lagde sig; men som det er oplyst for mig: ikke paa det bare Gulv. Saa vidt jeg ved, har Manden, der havde Indkvarteringen, erklæret, at der var 30 Læs Halm, altsaa tilstrækkeligt baade i Loen og Laden til vedkommende Soldater, og at der ikke der er sket den afdøde nogen Overlast. Han er bleven obduceret, og det har vist sig, at han led af en Hjertefejl, der har foranlediget hans pludselige Død. Nu er der rejst Tvivl om, hvorvidt der er foretaget noget andet og mere mod denne Soldat. Det ærede Medlem har paaberaabt sig en Læge her i København. Jeg bad da om at faa en skriftlig Erklæring fra vedkommende Læge, men det har jeg ikke faaet. Derimod saa jeg i „Social-Demokraten“ i Gaar eller i Forgaars en Erklæring fra Læge Arnold Møller om dette Forhold. Men denne Erklæring betyder ikke noget,